ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ JEAN MISCHO

της 8ης Ιουλίου 1999 *

1. Ο Ö. Nazli, Τούρκος υπήκοος, άσκησε, μαζί με τα ανήλικα τέκνα του, ενώπιον του Bayerisches Verwaltungsgericht Ansbach (Γερμανία) προσφυγή κατά της εις βάρος του αποφάσεως περί απελάσεως από το έδαφος της Γερμανίας που εξέδωσαν οι αρμόδιες διοικητικές αρχές.

2. Το εθνικό δικαστήριο δεν βρήκε λόγους που να δικαιολογούν την ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως ούτε στο γερμανικό δίκαιο ούτε στην ευρωπαϊκή σύμβαση περί εγκαταστάσεως, αλλά διερωτάται ως προς το βάσιμο της προσφυγής από άποψη κοινοτικού δικαίου, και πιο συγκεκριμένα της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως που συστάθηκε με τη συμφωνία που δημιούργησε τη σύνδεση μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την προώθηση της συνδέσεως (στο εξής: απόφαση 1/80).

3. Συγκεκριμένα, ο Ö. Nazli ζει στη Γερμανία από το 1978 και άσκησε στη χώρα αυτή από το 1979 έως το 1989 αδιαλείπτως στον ίδιο εργοδότη έμμισθη δραστηριότητα καλυπτόμενη από άδεια εργασίας και από άδεια διαμονής. Ως εκ τούτου, είχε τη δυνατότητα να επικαλεστεί το άρθρο 6 της αποφάσεως 1/80, που προβλέπει, στην παράγραφο 1, τρίτο εδάφιο, ότι ο Τούρκος εργαζόμενος που είναι ενταγμένος στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους έχει ελεύθερη πρόσβαση σε οποιαδήποτε έμμισθη δραστηριότητα της επιλογής του εντός αυτού του κράτους μέλους, εφόσον έχει απασχοληθεί νομίμως επί τέσσερα έτη. Εξάλλου, το 1989 έλαβε άδεια εργασίας αορίστου χρόνου.

4. Το 1992 ενεπλάκη σε λαθρεμπόριο ναρκωτικών, πράξη για την οποία προφυλακίσθηκε από τις 11 Δεκεμβρίου 1992 έως τις 21 Ιανουαρίου 1994, και στη συνέχεια καταδικάστηκε, με απόφαση του Landesgericht Hamburg της 20ής Απριλίου 1994, κατά της οποίας δεν άσκησε έφεση, σε ποινή φυλακίσεως ενός έτους και εννέα μηνών με αναστολή.

5. Από τις 2 Ιανουαρίου 1995 ασκεί εκ νέου σταθερή έμμισθη δραστηριότητα. Ωστόσο, στο μεταξύ, η ισχύς της γενικής άδειας διαμονής του έληξε στις 31 Δεκεμβρίου 1994 και, παρά την άσκηση διοικητικής προσφυγής, δεν μπόρεσε, λόγω του προτέρου βίου του, να την παρατείνει, δεδομένου ότι οι διοικητικές αρχές φρονούσαν ότι οι λόγοι δημοσίας τάξης που η απόφαση 1/80 ρητώς προβλέπει στο άρθρο της 14, παράγραφος 1, αντιτίθενται στην παρουσία του επί γερμανικού εδάφους.

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

6. Τα ερωτήματα του εθνικού δικαστηρίου προκλήθηκαν από δύο διαπιστώσεις. Αφενός, ο Ö. Nazli κατείχε, κατά τον χρόνο της προφυλακίσεώς του, άδεια εργασίας αορίστου χρόνου και μετά την αποφυλάκισή του του ήταν δυνατό, λόγω του ότι η ποινή που του επιβλήθηκε ήταν με αναστολή, να αναλάβει έμμισθη δραστηριότητα.

7. Αφετέρου, το ποινικό δικαστήριο εξήγησε διά μακρών, στο σκεπτικό της αποφάσεώς του, τους λόγους που το οδήγησαν να επιβάλει στον Ö. Nazli μια ποινή που φαίνεται μικρή ενόψει της σοβαρότητας της παραβάσεως, ήτοι της εμπορίας 1 500 χιλιογραμμαρίων ηρωίνης, στην οποία είχε αναμιχθεί.

8. Ως προς το ύψος της ποινής και της επιβολής της με αναστολή, το ποινικό δικαστήριο υπογραμμίζει ότι ο ενδιαφερόμενος επέδειξε ειλικρινή μεταμέλεια και συντριβή για την πράξη του και τις συνέπειές της, ότι η συμμετοχή του στην αξιόποινη πράξη υπήρξε μικρής σημασίας, ότι συνετίστηκε από την καταδίκη του και δεν παρουσιάζει κίνδυνο υποτροπής και, τέλος, ότι ήταν κοινωνικά ομαλά ενταγμένος.

9. Από τις διαπιστώσεις αυτές του ποινικού δικαστή προκύπτει σαφώς, κατά το αιτούν δικαστήριο, ότι η απόφαση περί απελάσεως, που αφορούσε τον Ö. Nazli, δεν μπορεί να στηρίζεται σε λόγους ειδικής προλήψεως, γεγονός που συνεπάγεται ότι η απόφαση αυτή δεν μπορεί παρά να στηριχθεί σε εκτιμήσεις που αφορούν τη γενική πρόληψη. Πάντως, το παραδεκτό των εκτιμήσεων αυτών προϋποθέτει, στην περίπτωση ενός Τούρκου εργαζόμενου που αντλεί δικαιώματα από το άρθρο 6 της αποφάσεως 1/80, ότι δεν αντιβαίνουν στο προαναφερθέν άρθρο 14 της ίδιας αποφάσεως.

10. Με βάση τους προβληματισμούς αυτούς, το αιτούν δικαστήριο διατύπωσε τα ακόλουθα δύο ερωτήματα:

«1) Χάνει ο Τούρκος εργαζόμενος, ο οποίος έχει υπαχθεί στο νομικό καθεστώς που προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80 του συσταθέντος με τη Συμφωνία Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Τουρκίας Συμβουλίου Συνδέσεως, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, για την προώθηση της συνδέσεως, το ευεργέτημα της εν λόγω υπαγωγής, επειδή, λόγω αποχρωσών ενδείξεων τελέσεως εγκλήματος, προφυλακίσθηκε και στη συνέχεια καταδικάστηκε τελεσιδίκως για το έγκλημα για το οποίο προφυλακίσθηκε σε στερητική της ελευθερίας ποινή, της οποίας η εκτέλεση ανεστάλη;

2) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

Είναι σύμφωνη με το άρθρο 14, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 η απέλαση ενός τέτοιου Τούρκου εργαζομένου μόνο για λόγους γενικής προλή-

ψεως, δηλαδή με σκοπό τον παραδειγματισμό άλλων αλλοδαπών;»

ενταγμένος στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους:

— (...)

Οι συνέπειες της προφυλακίσεως και της καταδίκης με αναστολή σε στερητική της ελευθερίας ποινή επί του νομικού καθεστώτος του Τούρκου εργαζομένου

— (...)

11. Το πρώτο ερώτημα που υποβάλλει το αιτούν δικαστήριο φρονώ ότι πρέπει να υποδιαιρεθεί σε δύο χωριστά ερωτήματα από τα οποία το ένα αφορά τις συνέπειες της προφυλακίσεως του Τούρκου εργαζομένου και το δεύτερο τις συνέπειες γι' αυτόν της καταδίκης σε στερητική της ελευθερία ποινή με αναστολή.

— εφόσον έχει απασχοληθεί νομίμως επί τέσσερα έτη, έχει ελεύθερη πρόσβαση σε οποιαδήποτε έμμισθη δραστηριότητα της επιλογής του εντός αυτού του κράτους μέλους.»

12. Ας εξετάσουμε κατ' αρχάς το πρώτο, αφού διευκρινιστεί ότι τοποθετούμαστε αποκλειστικά στην περίπτωση που αντιμετωπίζει το αιτούν δικαστήριο, το οποίο καλείται να αποφανθεί επί της προσφυγής του Ö. Nazli, ήτοι στην περίπτωση εκείνη κατά την οποία ο Τούρκος εργαζόμενος, κατά τη στιγμή της συλλήψεώς του, μπορεί να επικαλεστεί το ευεργέτημα του άρθρου 6, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, της αποφάσεως 1/80, που έχει ως εξής:

«Υπό την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 7 περί ελεύθερης προσβάσεως των μελών της οικογενείας του στην απασχόληση, ο Τούρκος εργαζόμενος που είναι

13. Κατά τη διάρκεια της προφορικής διαδικασίας, ο προσφεύγων της κύριας δίκης, αναφερόμενος στη στάση που υιοθέτησαν η Γαλλική Κυβέρνηση και η Επιτροπή στις γραπτές παρατηρήσεις τους, υποστήριξε ότι ο εργαζόμενος που έχει αποκτήσει το εν λόγω δικαίωμα δεν μπορεί να το στερηθεί για κανέναν άλλο λόγο πλην της προσβολής της δημόσιας τάξης.

14. Δεν φρονώ ότι συντρέχει τέτοια περίπτωση. Όπως ανέπτυξα στις πρόσφατες προτάσεις μου της 3ης Ιουνίου 1999 σχετικά με την υπόθεση Ergat (C-329/97), που εκκρεμεί ενώπιον του Δικαστηρίου, φρονώ ότι, έστω και αν έχει υπερβεί το όριο των τεσσάρων ετών νόμιμης εργασίας στο κράτος μέλος υποδοχής, ο Τούρκος εργαζόμενος δεν αποκτά, παρ' όλ' αυτά, ένα ανεπιφύλακτο και χρονικά απεριόριστο δικαίωμα διαμονής.

15. Το συμπέρασμα αυτό συνάγεται, κατ' αρχάς, από την απόφαση Bozkurt [1], όπου το Δικαστήριο έκρινε ότι:

«Το άρθρο 6 της αποφάσεως 1/80 καλύπτει την κατάσταση Τούρκων εργαζομένων, εν ενεργεία ή ευρισκομένων σε κατάσταση προσωρινής ανικανότητας προς εργασία. Αντιθέτως, δεν αφορά την κατάσταση Τούρκου εργαζομένου ο οποίος οριστικώς εγκατέλειψε την αγορά εργασίας κράτους μέλους επειδή λ.χ. συμπλήρωσε την *ηλικία συνταξιοδοτήσεως* ή, όπως στην παρούσα υπόθεση, *κατέστη πλήρως και μονίμως ανίκανος προς εργασία* [2].

Συνεπώς, ελλείψει ειδικής διατάξεως αναγνωρίζουσας στους Τούρκους εργαζομένους το δικαίωμα διαμονής στο έδαφος κράτους μέλους μετά περίοδο απασχολήσεως σ' αυτό, το δικαίωμα διαμονής Τούρκου εργαζομένου, όπως αυτό διασφαλίζεται, εμμέσως πλην σαφώς, από το άρθρο 6 της αποφάσεως 1/80, ως παρακολουθηματικό της νόμιμης απασχολήσεως, χάνεται στην περίπτωση που ο εργαζόμενος δεν είναι πλέον ικανός, κατά τρόπο πλήρη και μόνιμο, για την απασχόληση αυτή.

Εξάλλου, πρέπει να τονισθεί ότι, όσον αφορά τους κοινοτικούς εργαζομένους, οι προϋποθέσεις υπό τις οποίες μπορεί να ασκηθεί ένα τέτοιο δικαίωμα διαμονής εξαρτώνται, κατά το άρθρο 48, παράγραφος 3, στοιχείο δ, της Συνθήκης, από την έκδοση κανονισμού της Επιτροπής, με συνέπεια να μην είναι δυνατή η άνευ ετέρου μεταφορά στους Τούρκους εργαζομένους του καθεστώτος που ισχύει βάσει του άρθρου 48.»

16. Εξάλλου, στο διατακτικό της αποφάσεως Tetik [3] μπορούμε να διαβάσουμε

«ο Τούρκος εργαζόμενος, ο οποίος εργάστηκε νομίμως επί τέσσερα και πλέον έτη στο έδαφος κράτους μέλους, ο οποίος αποφασίζει ελεύθερα να εγκαταλείψει την εργασία του προς αναζήτηση νέας δραστηριότητας εντός του ιδίου κράτους μέλους και ο οποίος δεν επιτυγχάνει να βρει αμέσως νέα εργασία, έχει δικαίωμα παραμονής εντός του κράτους αυτού κατά τη διάρκεια εύλογης περιόδου με σκοπό να αναζητήσει εκεί νέα έμμισθη εργασία, εφόσον εξακολουθεί να ανήκει στη νόμιμη αγορά εργασίας του οικείου κράτους μέλους και συμμορφώνεται ενδεχομένως προς τις απαιτήσεις της σχετικής ρυθμίσεως που ισχύει εντός του κράτους αυτού, για παράδειγμα εγγραφόμενος ως άνεργος στους οικείους καταλόγους και παραμένοντας στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως.»

17. Από την απόφαση αυτή προκύπτει — a contrario — ότι ο εργαζόμενος που παραμένει, πέραν μιας εύλογης περιόδου, ηθελημένα άνεργος χάνει το δικαίωμά του διαμονής.

1 — Απόφαση της 6ης Ιουνίου 1995, C-434/93 (Συλλογή 1995, σ. I-1475, σκέψεις 39 έως 41).

2 — Η υπογράμμιση δική μου.

3 — Απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 1997, C-171/95 (Συλλογή 1997, σ. I-329).

18. Το δικαίωμα ελεύθερης προσβάσεως σε κάθε έμμισθη εργασία και το δικαίωμα διαμονής, που αποτελεί το συμπλήρωμά του, μπορούν συνεπώς να απολεσθούν ακόμη και όταν καμία προσβολή της δημόσιας τάξης δεν μπορεί να αποδειχθεί εις βάρος του Τούρκου εργαζομένου.

19. Το άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως 1/80 διευκρινίζει το ζήτημα των διαφόρων καταστάσεων κατά τις οποίες τα κεκτημένα δικαιώματα δεν χάνονται. Η διάταξη αυτή έχει ως εξής:

«Οι ετήσιες άδειες και η μικρής διάρκειας απουσίες λόγω ασθενείας, μητρότητος ή εργατικού ατυχήματος εξομοιώνονται με περιόδους νόμιμης απασχολήσεως. Οι περίοδοι ακούσιας ανεργίας δεόντως διαπιστωμένες από τις αρμόδιες αρχές και οι απουσίες λόγω μακράς ασθενείας, χωρίς να εξομοιώνονται με περιόδους νόμιμης απασχολήσεως, δεν θίγουν τα δικαιώματα που έχουν αποκτηθεί βάσει της προηγουμένης περιόδου απασχολήσεως.»

20. Το Δικαστήριο διευκρίνισε με τη σκέψη 38 της προαναφερθείσας αποφάσεως Bozkurt ότι η παράγραφος αυτή εφαρμόζεται «ιδίως» όσον αφορά τον υπολογισμό της διάρκειας της αναγκαίας περιόδου εργασίας για την απόκτηση δικαιώματος ελεύθερης προσβάσεως σε οποιαδήποτε έμμισθη δραστηριότητα. Επομένως, δεν εφαρμόζεται αποκλειστικά για τον υπολογισμό αυτό, αλλά επίσης, άπαξ το δικαίωμα αυτό αποκτήθηκε, οσάκις πρόκειται για τη διατήρησή του.

21. Το άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως 1/80 διακρίνει δύο κατηγορίες διακοπών της δραστηριότητας στις οποίες προσδίδει διαφορετικές συνέπειες. Οι μεν, που εμπίπτουν σε περιπτώσεις κατά τις οποίες ο μισθωτός διατηρεί τη θέση του εντός της επιχείρησης, εξομοιώνονται με περιόδους νόμιμης εργασίας, με δυσκολία δε θα μπορούσε κανείς να αντιληφθεί πώς θα μπορούσαν να μην εξομοιώνονται. Συγκεκριμένα, ουδείς θα σκεπτόταν να υποστηρίξει ότι ο μισθωτός στον οποίο ο εργοδότης του έδωσε την ετήσια άδειά του απεσύρθη από την αγορά εργασίας, διότι σε κάθε έμμισθη εργασιακή σχέση εναλλάσσονται περίοδοι δραστηριότητας με περιόδους αναπαύσεως.

22. Οι δε εμπίπτουν σε περιπτώσεις κατά τις οποίες ο εργαζόμενος δεν ασκεί πλέον δραστηριότητα, χωρίς να μπορεί να του επιρριφθεί ευθύνη για την απραξία αυτή, αλλά επίσης χωρίς να είναι γνωστό σε ποια δεδομένη στιγμή θα αναλάβει εργασία. Οι διακοπές αυτές της δραστηριότητας δεν μπορούν να εξοιμοιωθούν με περιόδους νόμιμης εργασίας, αλλ' ωστόσο δεν έχουν ως συνέπεια να θέτουν τον εργαζόμενο σε κατάσταση αποκλεισμού από τη νόμιμη αγορά εργασίας του ίδιου τύπου με τις καταστάσεις που αντιστοιχούν, για παράδειγμα, στην επέλευση πλήρους και μόνιμης ανικανότητας προς εργασία ή στην επιστροφή, για μεγάλο χρονικό διάστημα, στην Τουρκία.

23. Ο εργαζόμενος δεν ασκεί πλέον έμμισθη δραστηριότητα, αλλά διατηρεί τα δικαιώματα όσον αφορά την πρόσβαση σε εργασία που είχε αποκτήσει βάσει της δραστηριότητάς του που προηγήθηκε του γεγονότος που τον έθεσε, παρά τη θέλησή του, εκτός της αγοράς εργασίας.

24. Είναι πρόδηλη η βούληση ελαχιστοποιήσεως για τον Τούρκο εργαζόμενο των συνεπειών από γεγονότα που ανήκουν στα απρόοπτα του βίου, μη αφήνοντας την απώλεια του δικαιώματος στην εργασία να περιπλέξει ακόμη περισσότερο την εξ ορισμού δύσκολη κατάσταση εκείνου που χάνει την εργασία του ή ασθενεί, χωρίς την προοπτική ταχείας αναρρώσεως.

25. Προφανώς, ο Τούρκος εργαζόμενος ο οποίος, όπως ο Ö. Nazli, προφυλακίζεται δεν εμπίπτει σε καμία από τις περιπτώσεις που προβλέπει το άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως 1/80.

26. Σημαίνει τούτο ότι, όπως έκριναν οι διοικητικές αρχές της Γερμανίας, αυτός δεν ανήκει πλέον στη νόμιμη αγορά εργασίας και ότι έχασε τα δικαιώματα που μπορούσε να αποκτήσει κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, της αποφάσεως 1/80;

27. Αυτό θα ίσχυε βεβαίως εάν η παράγραφος 2 έπρεπε να ερμηνευθεί ως απαριθμούσα κατά τρόπο εξαντλητικό όλες τις περιπτώσεις κατά τις οποίες η απουσία πραγματικής έμμισθης δραστηριότητας δεν έχει τη συνέπεια αυτή για τον Τούρκο εργαζόμενο.

28. Ωστόσο, δεν είναι αυτή η ερμηνεία που δέχθηκε το Δικαστήριο. Το Δικαστήριο έκρινε ότι ο Τούρκος εργαζόμενος που τελεί σε απραξία δεν μπορεί να χάσει τα δικαιώματα που κατόρθωσε να αποκτήσει σε σχέση με το δικαίωμα στην απασχόληση και, συναφώς, σε σχέση με το δικαίωμα διαμονής, παρά μόνον εφόσον αποδεικνύεται ότι εγκατέλειψε *οριστικά* την αγορά εργασίας του κράτους μέλους υποδοχής.

29. Η αποχώρηση αυτή εκτιμάται αντικειμενικά και επομένως πρέπει να θεωρηθούν ότι έχουν εγκαταλείψει την εν λόγω αγορά τόσο εκείνος ο οποίος οικειοθελώς αφήνει την απασχόλησή του για να επιστρέψει στην Τουρκία όσο και εκείνος ο οποίος, σύμφωνα με την απόφαση Bozkurt, συμπλήρωσε την ηλικία συνταξιοδοτήσεως ή υπήρξε θύμα εργατικού ατυχήματος που του προκάλεσε πλήρη και μόνιμη ανικανότητα προς εργασία [4].

30. Αντιθέτως, από την προαναφερθείσα απόφαση Tetik προκύπτει ότι ο Τούρκος εργαζόμενος που δεν έχει απασχόληση σε μια δεδομένη στιγμή δεν πρέπει να θεωρείται αυτομάτως, εφόσον δεν εμπίπτει σε καμία από τις κατηγορίες που προβλέπει το άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως 1/80, ότι έχει εγκαταλείψει την αγορά εργασίας.

31. Εάν, επομένως, είναι δεδομένο ότι η περίοδος μη ασκήσεως δραστηριότητας που δεν εμπίπτει σε καμία από τις περιπτώσεις που ρητώς προβλέπει το άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως 1/80 δεν συνεπάγεται σε όλες τις περιπτώσεις την απώλεια των κεκτημένων δικαιωμάτων βάσει των προγενεστέρων περιόδων απα-

4 — Βλ. προαναφερθείσα απόφαση Bozkurt, σκέψεις 39 και 40.

σχολήσεως, απομένει να εξεταστεί εάν η προστατευτική των δικαιωμάτων του Τούρκου εργαζομένου ερμηνεία της διατάξης αυτής, που είναι η κρατούσα στη νομολογία, μπορεί να ωφελήσει εκείνον ο οποίος βρίσκεται σε μια κάπως ιδιαίτερη κατάσταση ανεργίας όπως είναι αυτή της προφυλακίσεως που έχει διατάξει ένα δικαστήριο.

32. Για να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, πρέπει να ληφθεί υπόψη η ίδια η φύση της προφυλακίσεως και να μνημονευθούν οι θεμελιώδεις αρχές του ποινικού δικαίου και της ποινικής δικονομίας.

33. Εξ ορισμού, η προφυλάκιση έχει προσωρινό χαρακτήρα, αφού τερματίζεται αυτόματα όταν το αρμόδιο δικαστήριο αποφανθεί επί της ενοχής του ενδιαφερομένου και διατάξει είτε την αποφυλάκιση του κατηγορουμένου, διότι δέχθηκε την αθωότητά του ή τον καταδίκασε σε ποινή διαφορετική από τη στέρηση της ελευθερίας, είτε τη φυλάκισή του, προκειμένου να εκτίσει την ποινή φυλακίσεως στην οποία καταδικάστηκε.

34. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, ο υπόδικος που ήταν φυλακισμένος πριν από την απαγγελία της αποφάσεως εξακολουθεί να είναι στη φυλακή και μετά από αυτή, αλλά όχι πλέον με την ίδια ιδιότητα, πράγμα που από νομικής απόψεως είναι ουσιώδες, έστω και αν για τον ενδιαφερόμενο η διαφορά δεν είναι ιδιαιτέρως αισθητή.

35. Με τον τονισμό της διαφοράς αυτής ορισμένοι θα μπορούσαν να προβάλλουν την ένσταση ότι, σε περίπτωση καταδίκης σε στερητική της ελευθερίας ποινή, η διάρκεια της προφυλακίσεως μπορεί να συνυπολογιστεί στη διάρκεια της φυλακίσεως που επιβάλλει το δικαστήριο (πράγμα που ωστόσο δεν συμβαίνει στη διαφορά της κύριας δίκης, αφού το σύνολο της ποινής που επιβλήθηκε στον Ö. Nazli ήταν με αναστολή).

36. Τούτο βεβαίως είναι ορθό, αλλά ουδόλως επηρεάζει το γεγονός ότι, κατά τη διάρκεια της κρατήσεώς του λόγω της προφυλακίσεως, ο ενδιαφερόμενος μπορούσε, ανά πάσα στιγμή, λόγω των αναγκών της έρευνας, να αποφυλακιστεί, και επομένως να μπορέσει να αναλάβει τη δραστηριότητά του.

37. Ο συνυπολογισμός της προφυλακίσεως στην ποινή είναι ένα μέτρο επιεικείας που σκοπεί να περιορίσει αυστηρώς τη στέρηση της ελευθερίας στη διάρκεια της φυλακίσεως που ο δικαστής έκρινε αναγκαία για την τιμωρία της αξιόποινης πράξεως. Δεν τίθεται ζήτημα να προσδώσουμε στην προφυλάκιση αρνητικές συνέπειες για τον εργαζόμενο, ο οποίος φυλακίστηκε, όχι διότι καταδικάστηκε, αλλά διότι η λειτουργία του δικαστικού συστήματος το απαιτεί.

38. Φθάνω έτσι σε ένα δεύτερο χαρακτηριστικό της προφυλακίσεως, τον χαρακτήρα της ως μέτρου που επιβάλλει, για τις ανάγκες της ορθής λειτουργίας της ποινικής δικαιοσύνης, σε ένα πρόσωπο ένα ιδιαίτερο βάρος, ήτοι την απώλεια της ελευθερίας κινήσεων.

39. Σε μια κοινωνία που διακηρύσσει την προσήλωσή της στα ανθρώπινα δικαιώματα και τις θεμελιώδεις ελευθερίες, αυτή η απώλεια της ελευθερίας πρέπει να περιορίζεται στο απολύτως ελάχιστο. Με αυτό το πνεύμα εξάλλου ο νομοθέτης στα διάφορα κράτη μέλη προέβλεψε την προφυλάκιση. Δεν είναι δυνατό να προβώ εδώ σε συγκριτική εξέταση του καθεστώτος αυτού στα δεκαπέντε κράτη μέλη, αλλά υπενθυμίζω ότι η ύπαρξη αποχρωσών ενδείξεων εις βάρος του κατηγορουμένου δεν είναι, κατά γενικό κανόνα, αρκετή, αφεαυτής, για την προφυλάκιση του υπόπτου. Η προφυλάκιση πρέπει να ανταποκρίνεται σε πραγματική ανάγκη της έρευνας, για παράδειγμα να αποτραπούν οι πιέσεις στους μάρτυρες ή οι επαφές μεταξύ συγκατηγορουμένων, ή στην ύπαρξη σοβαρών κινδύνων για τη δημόσια τάξη, για παράδειγμα ο κίνδυνος που συνδέεται με την επανεμφάνιση, στη συνοικία όπου απήχθη ένα παιδί, του φερομένου ως απαγωγέα.

40. Η σύγχρονη νομοθετική τάση εξάλλου βαίνει σαφώς στην κατεύθυνση ενός όλο και πιο στενού ελέγχου της προφυλακίσεως και της διαρκείας της, έως του σημείου καθορισμού μεγίστης διαρκείας που δεν επιτρέπεται να υπερβαίνεται παρά μόνο σε εξαιρετικές και σαφώς προσδιορισμένες περιπτώσεις.

41. Ενόψει της τάσεως αυτής, θα ήταν τουλάχιστον ασυνεπές να κριθεί ότι ο Τούρκος εργαζόμενος που προφυλακίζεται, προκειμένου να αποδοθεί δικαιοσύνη υπό τις καλύτερες δυνατές προϋποθέσεις, αποκλείστηκε αφ' εαυτού του, και υπαιτίως, από τη νόμιμη αγορά εργασίας.

42. Αυτές και μόνον οι σκέψεις νομίζω ότι δικαιολογούν το ότι η προφυλάκιση δεν μπορεί να σημαίνει αποβολή από την αγορά εργασίας. Υπάρχει όμως και ένας άλλος λόγος που αντιτίθεται κατά τρόπο απόλυτο στην ερμηνεία αυτή· είναι το τεκμήριο αθωότητας, που προβλέπει το άρθρο 6, παράγραφος 2, της Συμβάσεως για τα ανθρώπινα δικαιώματα.

43. Το τεκμήριο αυτό συνεπάγεται ότι, έως ότου το αρμόδιο δικαστήριο αποφανθεί επί την ενοχής του με τελεσίδικη απόφαση, ο υπόδικος θεωρείται αθώος και, κατά συνέπεια, δεν είναι δυνατό να τιμωρηθεί για πράξεις για τις οποίες υπάρχουν υπόνοιες ότι έχει τελέσει.

44. Το τεκμήριο αυτό πρέπει να ερμηνεύεται με ιδιαίτερη αυστηρότητα, ώστε κάθε είδους κύρωση, συμπεριλαμβανομένης της στερήσεως του δικαιώματος για πρόσβαση σε απασχόληση, πρέπει να θεωρείται ανεπίτρεπτη, ενόσω ο κατηγορούμενος, λόγω του ότι δεν έχει δικαστεί, έχει τη δυνατότητα να το επικαλεστεί.

45. Το τεκμήριο αθωότητας δεν υπόκειται σε κανενός είδους συμβιβασμό και ουδόλως τίθεται εν αμφιβόλω με την προφυλάκιση, η οποία, όπως υπενθύμισα ανωτέρω, έχει ως δικαιολογητικό λόγο και λόγο υπάρξεως τις ανάγκες της ανακρίσεως, και ουδόλως την καταστολή.

46. Επομένως, δεν μπορώ παρά να καταλήξω στο ότι το γεγονός ότι ο Ö. Nazli προφυλακίστηκε επί δεκατρείς μήνες δεν είχε ως συνέπεια την απώλεια των δικαιωμάτων που είχε αποκτήσει προηγουμένως βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, της αποφάσεως 1/80.

47. Έρχομαι έτσι στο δεύτερο πρόβλημα που θέτει το πρώτο ερώτημα του αιτούντος δικαστηρίου, ήτοι αυτό των ενδεχομένων συνεπειών επί των αυτών δικαιωμάτων μιας καταδίκης σε στερητική της ελευθερίας ποινή με αναστολή.

48. Φρονώ ότι αυτό μπορεί να αναπτυχθεί πολύ σύντομα. Συγκεκριμένα, η επιβολή ποινής φυλακίσεως με αναστολή δίδει τη δυνατότητα στον καταδικασθέντα να διατηρήσει την ελευθερία του ή, εάν είχε προφυλακιστεί, να ανακτήσει την ελευθερία και επομένως να ασκήσει έμμισθη δραστηριότητα.

49. Ο σκοπός άλλωστε της αναστολής έγκειται στο να αποτρέψει όπως ο καταδικασθείς απομονωθεί από την κοινωνία με τη φυλάκισή του και στο να του δώσει τη δυνατότητα να διατηρήσει, ή να εξακολουθήσει, έναν εντελώς ομαλό τρόπο ζωής, ο οποίος περιλαμβάνει την άσκηση επαγγέλματος. Το να συνδεθεί η απώλεια του δικαιώματος προς άσκηση έμμισθης δραστηριότητας με την καταδίκη ενός Τούρκου εργαζομένου σε ποινή φυλακίσεως με αναστολή θα αντέβαινε ευθέως προς τον σκοπό αυτόν.

50. Επιπλέον, τούτο θα σήμαινε ότι ενισχύεται η απαγγελθείσα ποινή, την οποία το δικαστήριο, μετά από πλήρη και αντικειμενική εξέταση όλων των στοιχείων του φακέλου, ιδίως της σοβαρότητας της αξιόποινης πράξεως, του ποινικού μητρώου του ενδιαφερομένου και των προσωπικών του επανεντάξης, θέλησε ακριβώς να μετριάσει, με μια πολύ σοβαρή κύρωση, αφού ο ενδιαφερόμενος, χάνοντας το δικαίωμα εργασίας, θα έχανε επίσης το δικαίωμα διαμονής.

51. Ο αποκλεισμός που θα υφίστατο έτσι ο Τούρκος εργαζόμενος θα ήταν σε κατάφωρη αντίθεση με τη δυνατότητα επανεντάξης που ο ποινικός δικαστής ήθελε να αφήσει ανοιχτή, διότι δεν τη θεωρεί ανεδαφική. Επισημαίνουμε επίσης ότι, σε ορισμένες περιπτώσεις, όταν η αναστολή συνοδεύεται από όρους που επιβάλλονται στον καταδικασθέντα, προκειμένου να παράσχουν κάθε ευκαιρία στη διαδικασία επανεντάξης, η υποχρέωση ασκήσεως νόμιμης εργασίας συγκαταλέγεται συστηματικά μεταξύ των εν λόγω όρων.

52. Το να στερηθεί ένας Τούρκος εργαζόμενος της δυνατότητας να εκπληρώσει την υποχρέωση αυτή θα αντέβαινε προδήλως στη μεταχείριση που ο ποινικός δικαστής έκρινε ενδεδειγμένη να εφαρμόσει στον εγκληματία και θα οδηγούσε εξάλλου, στις περιπτώσεις αυτές, στην ανάκληση της αναστολής, που προβλέπεται σε όλες τις περιπτώσεις κατά τις οποίες ο καταδικασθείς δεν συμμορφώνεται με τις υποχρεώσεις που του επιβλήθηκαν.

53. Το συμπέρασμα που επιβάλλεται επομένως είναι ότι όχι περισσότερο από την προφυλάκιση, έστω και αν επιβάλλεται για διαφορετικούς λόγους, η καταδίκη ενός

Τούρκου εργαζομένου σε στερητική της ελευθερίας ποινή με αναστολή δεν έχει ως αποτέλεσμα να του στερήσει τα δικαιώματα που αυτός κατόρθωσε να αποκτήσει προγενεστέρως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, της αποφάσεως 1/80.

54. Διαφορετικό ωστόσο είναι το ερώτημα, που μας θέτει επίσης το εθνικό δικαστήριο, περί του αν ένας Τούρκος εργαζόμενος, που βρίσκεται στην κατάσταση του Ö. Nazli, μπορεί να απελαθεί προς διαφύλαξη της δημόσιας τάξης.

Το επιτρεπτό της απελάσεως ενός Τούρκου εργαζομένου για λόγους γενικής προλήψεως

55. Όπως επισημάνθηκε ανωτέρω, το αιτούν δικαστήριο φρονεί ότι, ενόψει της αιτιολογίας της δικαστικής αποφάσεως με την οποία ο Ö. Nazli καταδικάστηκε σε ποινή φυλακίσεως ενός έτους και εννέα μηνών με αναστολή, είναι αδύνατον να γίνουν δεκτοί λόγοι ειδικής προλήψεως προκειμένου να δικαιολογηθεί η απέλασή του και επομένως αυτή πρέπει να θεωρηθεί ότι αποφασίστηκε για λόγους γενικής προλήψεως.

56. Επομένως, το ερώτημα που μας υποβάλλεται είναι αν η απόφαση 1/80 επιτρέπει απέλαση που στηρίζεται στους λόγους αυτούς. Από το άρθρο 14, παράγραφος 1, της αποφάσεως αυτής προκύπτει ότι οι διατάξεις του κεφαλαίου ΙΙ, τμήμα 1, που είναι αφιερωμένο στα «ζητήματα σχετικά με την απασχόληση και την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων», «ισχύουν υπό την επιφύλαξη των περιορισμών που δικαιολογούνται για λόγους δημοσίας τάξης, ασφάλειας και δημόσιας υγείας».

57. Εάν επρόκειτο για απέλαση από ένα κράτος μέλος εργαζομένου υπηκόου άλλου κράτους μέλους η οποία στηριζόταν στους λόγους αυτούς, δεν θα υπήρχε καμία αμφιβολία για την απάντηση.

58. Συγκεκριμένα, το άρθρο 3 της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1964, περί του συντονισμού των ειδικών μέτρων για τη διακίνηση και τη διαμονή αλλοδαπών, τα οποία δικαιολογούνται για λόγους δημοσίας τάξης, δημοσίας ασφάλειας ή δημοσίας υγείας [5], ορίζει, στις παραγράφους του 1 και 2, ότι «Τα μέτρα δημοσίας τάξης ή δημοσίας ασφαλείας πρέπει να βασίζονται αποκλειστικά στην προσωπική συμπεριφορά του ατόμου που αφορούν. Προηγούμενες ποινικές καταδίκες δεν δύνανται καθ' εαυτές να αιτιολογήσουν τη λήψη παρόμοιων μέτρων». Το Δικαστήριο ερμήνευσε το άρθρο αυτό υπό την έννοια ότι «αποτελεί εμπόδιο στην απέλαση υπηκόου κράτους μέλους, εφόσον η απόφαση απέλασης ελήφθη με σκοπό την αποτροπή άλλων αλλοδαπών, εφόσον στηρίζεται δηλαδή (...) σε λόγους "γενικής πρόληψης"» [6].

5 — ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 16.

6 — Απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 1975, 67/74, Bonsignore (Συλλογή τόμος 1975, σ. 111, σκέψη 7).

59. Στην περίπτωση των Τούρκων εργαζομένων, ωστόσο, παρόμοια διευκρίνιση, με διάταξη εφαρμογής, του πεδίου που καλύπτουν «οι περιορισμοί που δικαιολογούνται από λόγους δημοσίας τάξεως» δεν υπάρχει.

60. Εξ ού η αντίθεση μεταξύ δύο απόψεων, αφενός, εκείνης της οποίας υπεραμύνεται ο Δήμος της Νυρεμβέργης και η Γερμανική Κυβέρνηση και, αφετέρου, εκείνης της οποίας υπεραμύνεται ο Ö. Nazli, η Γαλλική Κυβέρνηση και η Επιτροπή.

61. Κατά την πρώτη άποψη, οι επιταγές της δημόσιας τάξεως, που αναγνωρίζει το άρθρο 14 της αποφάσεως 1/80, πρέπει να ερμηνεύονται με τον κλασικό τρόπο, ήτοι διασταλτικά, και επομένως περιλαμβάνουν τη γενική πρόληψη. Το γεγονός ότι το άρθρο 12 της Συμφωνίας Συνδέσεως ορίζει ότι «τα συμβαλλόμενα μέρη συμφωνούν να εμπνευστούν από τα άρθρα 48, 49 και 50 της ιδρυτικής Συνθήκης της Κοινότητας προκειμένου να πραγματοποιήσουν σταδιακά την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων μεταξύ τους» ουδόλως αντιτίθεται στην ερμηνεία αυτή.

62. Συγκεκριμένα, πέρα από το γεγονός ότι η διάταξη αυτή έχει προγραμματικό χαρακτήρα, η απαγόρευση της χρησιμοποιήσεως της απελάσεως για λόγους γενικής προλήψεως δεν μπορεί να στηριχθεί στο άρθρο 48 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 39 ΕΚ) και προστέθηκε, μόνο για τους υπηκόους της Κοινότητας, με την οδηγία 64/221.

63. Κατά τη δεύτερη εν προκειμένω άποψη, έστω και αν η κατάσταση ενός Τούρκου εργαζομένου δεν ταυτίζεται με την κατάσταση του εργαζομένου υπηκόου κράτους μέλους, αν μη τι άλλο διότι στον πρώτο δεν έχει παρασχεθεί το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας που έχει ο δεύτερος, είναι εντούτοις δυνατό, και κρίνεται μάλιστα απαραίτητο ενόψει του προαναφερθέντος άρθρου 12, της Συμφωνίας Συνδέσεως και όπως έκρινε το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα απόφαση Bozkurt, σκέψη 20, να εφαρμόζονται κατά το μέτρο του δυνατού οι αρχές που απορρέουν από το άρθρο 48 της Συνθήκης επί των Τούρκων εργαζομένων [7].

64. Πάντως, μολονότι, πράγματι, η απαγόρευση μέτρων απελάσεως που υπάγονται στη γενική πρόληψη προβλέπεται μόνο στο άρθρο 3 της οδηγίας 64/221, η απαγόρευση αυτή θα μπορούσε επίσης να συναχθεί από μια λογική ερμηνεία του άρθρου 48 της Συνθήκης και θα μπορούσε επομένως να εφαρμοστεί επί των Τούρκων εργαζομένων, ως αρχή που απορρέει από το εν λόγω άρθρο 48, παρά την απουσία στην περίπτωσή τους ανάλογης διατάξης προς το άρθρο 3 της οδηγίας 64/221.

65. Προς στήριξη της απόψεως αυτής, ο Ö. Nazli παραπέμπει στην απόφαση Royer [8], με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι η επιφύλαξη που διατυπώνεται στο άρθρο 48, παράγραφος 3, της Συνθήκης πρέπει να νοηθεί ότι παρέχει τη δυνατότητα εισαγωγής, σε ατομικές περιπτώσεις και

7 — Βλ., στο ίδιο πνεύμα, αποφάσεις Tetik, προαναφερθείσα, σκέψεις 20 και 28· της 30ής Σεπτεμβρίου 1997, C-36/96, Günaydin (Συλλογή 1997, σ. I-5143, σκέψη 21)· C-98/96, Ertanir (Συλλογή 1997, σ. I-5179, σκέψη 21), και της 26ης Νοεμβρίου 1998, C-1/97, Birden (Συλλογή 1998, σ. I-7747, σκέψη 23).

8 — Απόφαση της 8ης Απριλίου 1976, 48/75 (Συλλογή 1976, σ. 203, σκέψη 29).

εφόσον συντρέχουν οι κατάλληλοι δικαιολογητικοί λόγοι, περιορισμών στην άσκηση ενός δικαιώματος που παρέχει απευθείας η Συνθήκη, και η Επιτροπή παραπέμπει στην απόφαση Bouchereau [9], με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι η προσφυγή από εθνική αρχή στην έννοια της δημόσιας τάξεως προϋποθέτει, εν πάση περιπτώσει, την ύπαρξη, εκτός της διαταράξεως της κοινωνικής τάξεως που συνεπάγεται κάθε παράβαση νόμου, μιας πραγματικής και αρκούντως σοβαρής απειλής θίγουσας θεμελιώδες συμφέρον της κοινωνίας.

66. Πώς να επιλέξει κανείς μεταξύ των δύο αυτών εκ διαμέτρου αντιθέτων απόψεων;

67. Θα έλεγα, κατ' αρχάς, ότι είναι σαφές ότι το καθεστώς του Τούρκου εργαζομένου διαφέρει σε αρκετά θεμελιώδη σημεία από αυτό του κοινοτικού εργαζομένου και ότι επομένως δεν είναι δυνατό να τεθεί ως αρχή ότι ο πρώτος πρέπει να τύχει της ίδιας μεταχειρίσεως σε όλα τα σημεία με τον δεύτερο.

68. Υπενθυμίζουμε, συναφώς, ότι η είσοδος του Τούρκου εργαζομένου στο έδαφος κράτους μέλους μπορεί να εξαρτηθεί από μια πραγματική άδεια διαμονής η οποία, προκειμένου να δημιουργήσει δικαιώματα εργασίας, δεν πρέπει να έχει ληφθεί σε προσωρινή βάση ή υπό συνθήκες απάτης [10]. Αντίθετα με την «άδεια διαμονής» που παρέχεται στους υπηκόους κράτους μέλους [11], η άδεια διαμονής που παρέχεται στον Τούρκο εργαζόμενο δεν πρέπει να ανανεώνεται αυτομάτως μετά την πάροδο πέντε ετών. Η άδεια αυτή δεν παρέχει το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας στα άλλα κράτη μέλη.

69. Απ' όλ' αυτά τα στοιχεία μπορούμε να συνάγουμε ότι ο Τούρκος εργαζόμενος, ακόμη και όταν έχει αποκτήσει το δικαίωμα της ελεύθερης προσβάσεως σε κάθε έμμισθη δραστηριότητα της επιλογής του, δεν διαθέτει ένα δικαίωμα διαμονής με περιεχόμενο που ταυτίζεται εξ ολοκλήρου με το δικαίωμα διαμονής του κοινοτικού εργαζομένου.

70. Ωστόσο, αυτό δεν νομίζω ότι συνιστά επαρκή λόγο για να καταλήξουμε ότι στον Τούρκο εργαζόμενο πρέπει να εφαρμόζεται μια διαφορετική έννοια «της προσβολής της δημόσιας τάξης» από αυτήν που εφαρμόζεται στον κοινοτικό εργαζόμενο.

71. Έτσι, δεν θα ήταν νοητό μία και μόνη πράξη πωλήσεως ναρκωτικών να πρέπει να συνιστά πάντοτε, εις βάρος του Τούρκου εργαζομένου, διατάραξη της δημόσιας τάξεως, ενώ ο κοινοτικός εργαζόμενος θα μπορούσε να πραγματοποιήσει περισσότερες πωλήσεις πριν προκαλέσει την ίδια διατάραξη.

9 — Απόφαση της 27ης Οκτωβρίου 1977, 30/77 (Συλλογή τόμος 1977, σ. 617, σκέψη 35).

10 — Βλ. τις αποφάσεις που παρατίθενται στις σκέψεις 56 έως 59 της προαναφερθείσας αποφάσεως Birden.

11 — Βλ. το άρθρο 6 της οδηγίας 68/360/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί καταργήσεως των περιορισμών στη διακίνηση και στη διαμονή των εργαζομένων των κρατών μελών και των οικογενειών τους στο εσωτερικό της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/001, σ. 43).

72. Μη βρίσκοντας κανένα αντικειμενικό στοιχείο που να δίδει τη δυνατότητα να ερμηνευτούν διαφορετικά οι απαιτήσεις της δημόσιας τάξεως σύμφωνα με το συγκεκριμένο καθεστώς του ενδιαφερομένου, φρονώ ότι πρέπει να εφαρμοστεί η αρχή «επί του αυτού αδικήματος, ο αυτός νομικός χαρακτηρισμός».

73. Θα επισημάνω, ακολούθως, ότι, όπως ορθώς υπογράμμισε η Επιτροπή, η προστασία από την απέλαση για λόγους δημόσιας τάξης που συναρτώνται με τη γενική πρόληψη δεν προϋποθέτει την πλήρη υλοποίηση της ελεύθερης κυκλοφορίας.

74. Συγκεκριμένα, όταν εκδόθηκε η οδηγία 64/221, η ελεύθερη κυκλοφορία δεν είχε ακόμη κατοχυρωθεί για τους κοινοτικούς εργαζομένους. Θα παρατηρήσω επίσης ότι από τη στιγμή που αναγνωρίζεται ένα δικαίωμα διαμονής, η δυνατότητα ενός κράτους μέλους να λάβει κατά του εργαζομένου ένα μέτρο απελάσεως πρέπει κατ' ανάγκη να είναι οριοθετημένη.

75. Πάντως, δεχόμενοι ότι ένα κράτος μέλος μπορεί να καταφύγει έναντι Τούρκων εργαζομένων σε μέτρα απελάσεως επικαλούμενο αποκλειστικά τη γενική πρόληψη θα σήμαινε ότι η οριοθέτηση αυτή αφορά ελάχιστα πράγματα και, εν πάση περιπτώσει, αντιβαίνει στη βούληση, που διηλώθηκε με τη Συμφωνία Συνδέσεως, να αποτελέσει πηγή έμπνευσης για τον καθορισμό του καθεστώτος του Τούρκου εργαζομένου, στο μέτρο του δυνατού, το καθεστώς που αναγνωρίζει στον κοινοτικό εργαζόμενο το άρθρο 48 της Συνθήκης, του οποίου η οδηγία 64/221 περισσότερο διευκρινίζει τις συνέπειες παρά το συμπληρώνει.

76. Τέλος, πρέπει να τονίσω, για να επιστρέψουμε στην περίπτωση του Ö. Nazli, ότι μπορεί κανείς να στοιχηματίσει ότι μόνο σε πολύ εξαιρετικές περιπτώσεις ένα κράτος μέλος θα κληθεί να αντιμετωπίσει μια κατάσταση στην οποία ένα ποινικό δικαστήριό του καταδικάζει Τούρκο υπήκοο για τη συμμετοχή του σε εμπόριο ναρκωτικών και παράλληλα διαπιστώνει ότι ο καταδικασθείς «δεν είναι πιθανό να διαπράξει άλλες αξιόποινες πράξεις» και διατυπώνει, κατά τρόπο έντονα καταφατικό, θετικές προβλέψεις για την επανένταξη του ενδιαφερομένου, αποκλείοντας με αυτό ότι η απέλασή του μπορεί να συνδεθεί με την ειδική πρόληψη, της οποίας το επιτρεπτό και η αναγκαιότητα, σε ορισμένο αριθμό περιπτώσεων, δεν μπορεί να τεθεί εν αμφιβόλω.

77. Για όλους αυτούς τους λόγους καταλήγω ότι το άρθρο 14, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 δεν επιτρέπει σε κράτος μέλος να προβεί στην απέλαση Τούρκου εργαζομένου στηριζόμενο μόνο σε λόγους γενικής προλήψεως.

Προτάσεις

78. Περαίνοντας της προτάσεις μου, προτείνω στο Δικαστήριο να δώσει τις ακόλουθες απαντήσεις στα ερωτήματα που του υπέβαλε το εθνικό δικαστήριο:

«1) Ο Τούρκος εργαζόμενος ο οποίος έχει υπαχθεί στο νομικό καθεστώς που προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 του συσταθέντος με τη Συμφωνία Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Τουρκίας Συμβουλίου Συνδέσεως, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, για την προώθηση της συνδέσεως, δεν χάνει εκ των υστέρων το ευεργέτημα της εν λόγω υπαγωγής, επειδή, λόγω εις βάρος του αποχρωσών ενδείξεων τελέσεως εγκλήματος, προφυλακίστηκε και στη συνέχεια καταδικάστηκε τελεσιδίκως για το έγκλημα για το οποίο προφυλακίστηκε σε στερητική της ελευθερίας ποινή της οποίας η εκτέλεση ανεστάλη.

2) Η απέλαση αυτού του Τούρκου εργαζομένου μόνο για λόγους γενικής προλήψεως, δηλαδή με μοναδικό σκοπό την αποτροπή άλλων αλλοδαπών, δεν είναι σύμφωνη με το άρθρο 14, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80.»